

A MEGTALÁLT FÉNY

Krajcsovics Évának

Sötétség volt reggeltől estig, s úgy érezte, nem csupán szemének fáj, görcsbe merevednek ujjai, rabságba zuhan egész lénye. Isten nem teremtett sötétséget, tűnődött, s befelé figyelve rálelt a fényre, akárcsak kamaszkorában, látta összesűrűsödni az időt, belülről világítani, egymásnak felelni a visszafogott színeket, a tenger otthonosságát, a végtelenbe nyíló rést, és tudta, hiába a régi ágy, asztal, szék, a visszatérő álom, hogy valakit felébreszt vágyával, újjászületett a fényben, megint.

MÁSIK BOLYGÓ

Csokits Jánosnak

Nehezen tudta elképzelni, pedig látta a fényképet, hogy valaki tizenkét évesen szerelmes először és utoljára, a fiú állt a lány mellett, akárha egy életre, úgy hajoltak egymáshoz, ilyenek szerette volna a földi véget is, módszeresen, hosszú évekig készült, mégsem tudott időben odahajolni a halálhoz, kráter mélyén, kőerdőben, másik bolygón lett volna otthonos.